



ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Σε ανακοίνωση για την ελευθερία του λόγου και την προσβολή του θρησκευτικού συναισθήματος των πιστών προέβη το Διαθρησκειακό Συμβούλιο της Ρωσίας.

Οι θρησκευτικές μας παραδόσεις πάντα εξελάμβαναν την ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα ως εκδήλωση αποδοχής της υψηλής αξίας του κάθε προσώπου. Με την εκκοσμίκευση οι υψηλές αρχές των αναφαιρέτων δικαιωμάτων άρχισαν να προσεγγίζονται εκτός σχέσεων αυτών με την ιερά διάσταση της ζωής, ενώ η προστασία της ελευθερίας του προσώπου μεταβλήθηκε σε προστασία της αυθαιρεσίας, ανοίγοντας το δρόμο στην ανηθικότητα, την ασυδοσία, την αναρχία και την τυραννία. Δεν αποδεχόμεθα την φιλελεύθερη, κοσμική και σχετικιστική προσέγγιση της ελευθερίας, σύμφωνα με την οποία δεν υπάρχουν οι απόλυτες αξίες και τα κριτήρια, ενώ η ευημερία παραμένει το μόνο που έχει νόημα να επιδιώκουμε. Η ελευθερία η οποία απώλεσε τον ηθικό προσανατολισμό της για να καταλήξει είδωλο και να εξυπηρετήσει μόνο τις ιδικές της ανάγκες, συμπεριλαμβανομένης και της «ελευθερίας» γελιοποίησε των ιερών και των οσίων του άλλου, είναι ασύμβατη με την αυθεντική αξιοπρέπεια και το μεγαλείο του ανθρώπου.

Δυστυχώς οι κάποτε ευνόητες παραδοσιακές ηθικές αξίες όπως ο σεβασμός της θρησκείας ή των πιστεύω του άλλου και η επιδίωξη της ειρήνης, λόγω υποβαθμίσεως και φιμώσεως της φωνής της συνειδήσεως θέλουν δήλωση και αιτιολόγηση. Είναι ανάγκη να περιορισθεί η ελευθερία διαφορετικά μπορεί να γίνει βία σε βάρος των άλλων υπό τη μορφή της άμεσης βίας είτε υπό τη μορφή του λόγου, ικανού να πληγώσει βαθιά τη ψυχή του άλλου ανθρώπου. Η ελευθερίας της εκφράσεως δεν πρέπει να παραβιάζει τα δικαιώματα των άλλων ανθρώπων, να ταπεινώνει την τιμή και την αξιοπρέπεια των ποιτών, να ευξετελίζει όσα είναι το πλέον τίμιο και αγαπητό γι' αυτούς. Η ατομική ελευθερία πρέπει να συμμορφώνεται με τις αρχές της δικαιοσύνης, της ανθρωπιάς και του κοινού καλού.

Επίσης αδιάρρηκτη είναι και η σχέση της ελευθερίας προς την ευθύνη. Το ζήτημα της ευθύνης των ΜΜΕ καθίσταται όπως πότε άλλοτε επίκαιρη λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου κόσμου, ο οποίος χαρακτηρίζεται για τον υψηλό βαθμό της επαφής και της συνεργασίας μεταξύ των επιμέρους πολιτικών, οικονομικών και πολιτιστικών δυνάμεων καθώς τις

δυνατότητες του ανθρώπου να δημιουργεί και να καταστρέφει. Αγενείς παρατηρήσεις και βλάσφημες γελοιογραφίες οι οποίες προσβάλλουν τα θρησκευτικά συναισθήματα των πιστών, αναποφεύκτως προκαλούν συγκρούσεις για θρησκευτικούς και εθνικούς λόγους, γι' αυτό κάθε δημόσιο πρόσωπο πρέπει να είναι άκρως προσεκτικό όταν έχει να κάνει με τόσο λεπτό τομέα όπως είναι η θρησκεία και να έχει επίγνωση των ενδεχόμενων συνεπειών των ενεργειών του.

Πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι στη σύγχρονη μαζική συνείδηση η έννοια της «λαϊκότητας» ουχί σπανίως άδικα ταυτίζεται με την «εκκοσμίκευση». Η αρχή της λαϊκότητας που σημαίνει το χωρισμό των θρησκευτικών οργανώσεων από την Πολιτεία δεν είναι συνώνυμο των εννοιών «μη θρησκευτικός» ή «άθεος». Επί παραδείγματι η πλειοψηφία των πολιτών της Ρωσίας ως άνθρωποι θρήσκοι και ταυτόχρονα κάτοχοι κοσμικών επαγγελματιών είναι φορείς των θρησκευτικών αξιών. Η επίτευξη της κοινωνικής προόδου και συνοχής τυγχάνει αδύνατη χωρίς να υπάρχει σεβασμός για τον επί αιώνες και από πολλές γενιές διαμορφούμενο πολιτισμό και τις φυλασσόμενες από αυτόν ηθικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις. Γι' αυτό το κοσμικό κράτος δεν πρέπει μόνο να λαμβάνει υπόψη αλλά και να στηρίζεται στις ηθικές ρίζες ενώ οι παραδοσιακές θρησκείες είναι δυνατόν να συνδραμούν σε μια δίκαιη πολιτική διά της εμφυτεύσεως στην κοινωνία της σαφούς γνώσεως των σημαντικότερων και θεμελιωδών αξιών.

Παράλληλα καταδικάζουμε κατηγορηματικά την τρομοκρατία ως παράνομη και χωρισμένη από την ηθική επιθετική βία. Δυστυχώς οι πράξεις και η φωνή των τρομοκρατών για πολλούς ανθρώπους ηχούν πιο δυνατά από εκείνες των εκατοντάδων εκατομμυρίων οι οποίοι θέλουν να ζούν ειρηνικά. Καλούμε να σπάσουμε τον κλειστό κύκλο της βίας και των αμοιβαίων προσβολών, να επιλύουμε τα αναφεύμενα προβλήματα στα πλαίσια του νόμου με το διάλογο, την αναζήτηση μιας ειρηνικής, δίκαιης και αμοιβαίως αποδεκτής διευθετήσεως των υφισταμένων διαφωνιών.